

මිරියබැද්දේ අමිහිර කතාව

කොස්ලන්දේ මිරියබැද්දේ සිද්ධිය ජාතික මට්ටමේ ආපදාවක්. දෙසියකට අයත්න පිරිසක් ගොරු අරන් ගියා වගේ බලාගෙන ඉන්දුදේ වැදලිලා ගිය එක මාර බෙදුවාවකය.

කාලයක් උඩන පළාතෙ ගෙවයිලා තිබුණා ගියා ඒ මිනිස් සුන්ගෙ පීවන ගැන හොඳ අවබෝධයක් අපට තියෙනවා. දරුවනව ගැන කියලා වැඩක් නෑ.

මට ඊටත් වඩා කණගාටු මේ වගේ ව්‍යසනයකදී විදේශවල වෙසෙන අපේ මිනිසුන්ගෙ ප්‍රතිචාරයේ තිබුණා ඇල් මරුරුණා ස්වභාවය ගැනයි. ඒ මේ මිනිස්සු දෙමළ නිසාද?

හපුතලේ ඉන්න අපේ එකට ඉගෙන ගන්න සලසෙන්න මේ ව්‍යසනයේදී ස්වේච්ඡාවෙන් වැඩ කරන ග්‍රාමීය සංවිධානයකට කනෙක්මත් එකක් හදලා දුන්නා - උම්ලට පුළුවන් දෙයක් කරපුල්ලා - කියලා. මො අපේ සලසෙන්න ගෙන් වැඩේට සලපුර්ව එකක් ඉල්ලුවා. ඒත් වැඩේ ගිහලු තරම් හැකල ගියේ නැහැ. බොහෝ දෙනාගෙ තිබුණො උදාසීන ප්‍රතිචාරයක්. පව මො... විතරයි.

හුග දෙනෙක් ගිහන්ගෙ බොලේ දුකක් දුන්නත් මෙක හරි තැනට යයිද කියන එක. කාරුණී විතරයි. ඇත්ත. සමහර ආධාර පිට පාටේ යනවා තමයි. ඒත් බොලේ දුකකට අද අපට මොහවුද කරන්න පුළුවන්. මෙක් එකකට ගියත් වැඩට වඩා විශ්වය වෙනවා. කළකිරීම නිසා අත්තිමට වැඩේ අතඇරලා දාලා ඉගෙන ගිහවත් යෙඳි එක එක පුළුවන් විදියට ශාණක් එකතු කරලා යැව්වා. මොහවු වරුන්ද? අපට ඉතින් දෙගොල්ලන්ගේ සියලු දෙමළ කියලා වෙනසක් නැහැනෙ.

දැන් මේ ප්‍රශ්නයේ ඇත්ත ස්වභාවය අපට දැනෙන්න කොහොමද? රජයට සම්බන්ධ පර්යේෂණ ආයතන වලින් මේ ප්‍රදේශය අනතුරු-දායක ප්‍රදේශයක් විදියට නම් කරලා තියෙද්දීත් මිනිස්සු මෙතන දාලා ගියේ නැහැ. ඒක ස්වභාවික ආපදාවක්. ඒකට රජය මක් කරන්නද? කතාව ඇත්ත. රජයකට දෙන්න පුළුවන් පහසු පිලිතුර එකයි. ඒත් ඒ මිනිස්සුන්ට යන්න කිව්වාම ඒ මිනිස්සු යන්න කොහොද? කොහොම තැනකටද? ඒ ගැන කිසිම සහතිකයක් නැහැ. වැඩේ උනාට පස්සෙ නම් යන්න තැන් හදලා වෙන් කරලා දෙන්න රජය තීරණය කරනවා. ඒක නම් මාරයි. දැන් රජය වගකීම් වලින් තිදහස් වේලා යුතුකමක් ඉෂ්ට කරනවා.

දැන් එතකොට ආණ්ඩුවට ආර්ථික විවිකාකමක් තියෙන ඉඩම වල අවුරුදු පහක හැට පරම්පරා ශාණක් පිටත් වුණා මිනිස්සු බලෙන් අයින් කරලා දාලා ඒ ඉඩම අත්පත් කරගන්නවා. ඒත් හාය යාම් වලට ඉඩ ඇති මරණය පෙනී පෙනී ඉන්න මිනිස්සුන්ට තැනක් හොඳලා දීලා එතැනින් ඉවත් කරන්න ආණ්ඩුවට බැහැ. ඒ තරම් අපරාධය. අම්මප පට්ට ආණ්ඩුවත් මිනි මෙක.

අම්පිටියේ සුමණ ගේ සුමධුර දේශණය

මේ දවස් වල අන්තර්ජාලයේ සංසරණය වන අම්පිටියේ සුමණ විවරධාරයාගේ සුද්ධ සිංහල

වේකාව ගැන දැන් බොහොම දෙනෙක් දන්නවා ඇති. ඇත්තටම මේ මුත්ස්ස සයා මට සිහි කරන්නෙ අගමමන සුමන මයි.

මේ විදියට විනය විරෝධී ධර්ම විරෝධී සමාජ විරෝධී කටයුතු වල යෙදෙන පැවිද්දන්ට විරුද්ධව ලංකාවේ පවතිනවා යයි පැවසෙන ධර්මාධිකරණ වලටත් යමක් කළ නොහැක්කේ මන්ද යන්න සමාජයේ ඇත්තේ බලවත් කුතුහලයක්.

මාධ්‍ය වලින් දකින අහන ලෙස පසුගිය කාලයක් තිස්සේ සෘෂ සමාජයට එල්ලවන වේදනා ක්‍රමානුකූලව වැඩි වෙමින් පවතිනවා. ආයතනික නික්මුණේ ගිහඬනාව නිසා මේම දැන් ජාති සමාජයටත් සාමාන්‍යකරණය වෙමින් පවතිනවා. මෙක මාර අසාධාරණ සමාජ ව්‍යසනයක්. සමාජය යනමට ගන්න අවුරුදු දහස් ගණන් තිස්සේ

කැපවුණා කුල පුත්‍රයන්ගේ වන්මන් හැසිරීම නම් බිත්පිටට බැහැලා.

දුෂණ, හොරකම්, ලිංගික අපචාර, වංචා, ගුටි බැට - දැන් මොහවුද ගිහන්වන වන්මන්ගේ සම්බන්ධ නොවෙන්න? මෙකට විදුමක් ඇත්තෙම තැද්ද? ධර්මාධිකරණයට බැර නම් රටේ තියෙන බුද්ධිගායන අමාත්‍යාංශයටවත් මෙ ගැන මැදිහත් වෙන්න බැර ඇයි. මෙක මාර රටක්ගෙ යසක්. ලෝකකොරට කනවා. පොඩිපොඩි රට කනවා. . හෙවෙයිගො කනවා. දැන් කුල පුත්‍රයෝ කනවා. එතකොට හොඳ මිනිස්සු කියලා ජාතික ඉතුරු වෙන්ගෙම තැද්ද?

පොල් ගහන විද්‍යා ගුරුවරු

පොල් ගහන එකයි බෝධි පුජා පවත්වන එකයි අතර ඇති වෙනස මොකක්ද? මේක මේ අප අතර ඇතිවුණා පොඩි සංවාදයක මාතකාව. කොටසකගෙ අදහස වුණේ මේ දෙකෙන්ම අවසන් අරමුණ එකක් නිසා දෙකම සමානයි කියලයි. අනිත් කාණ්ඩ කියන්නෙ බෝධිය පැතිරී ගතවන එකයි දෙවියන්ට යදින එකයි අතර පැහැදිලි වෙනසක් තියෙනවා කියලයි. වෙනස නම් පොල් කියන්නෙ කිසියම් අල්ලසක් බෝධියට පලය දමා දැමීම ගොරවයට පත්වුණා ශාඛයකට පලය දමා එයින් මානසික සුවයක් ලබා ගැනීමක් ය කියලා. බලාගෙන ගියාම මේ දෙකේම කිසියම් සහනයක් තියෙනවා. දෙගොල්ලන්ටම පර්ක කරන්න පුළුවන් තම අරමුණේ අර්ථය සාධාරණයි කියලා.

මේ කතාව මතුපුටේ පහුගිය සරියේ පැවැත්වුණා විසිවී විභාගයට පෙරදින ළමුන් දෙමාපියන් සමඟ විවිධ ආගමික පූජා වලට සම්බන්ධ වීම ගැන ඇරඹුන කතාවකදී.

මට නම් මේ දෙගොල්ලන්ගෙම පැත්ත ගන්න බැහැ. මොකද මට මේ දෙගොල්ලන්ම අදාල නැහැ.

මගේ අවබෝධය නම් - විය යුතු දේ නම් තමන් කරන දේ ගැන තමන්ට විශ්වාසයක් තිබිය යුතුයි කියන එකයි. තමන් විශ්වාසවන්තව වැඩක් කලා නම් ඒකට කැමටත් බලවේගයක බාහිර සහනයක් අවශ්‍ය වෙන්න නැහැ. උපදෙස් හා ආශීර්වාද ගන්න එක වෙනම කතාවක්. ඒක වෙන්නෙ එක එක්කෙනාගෙ මානසික මට්ටම අනුවයි. ඔවුන් වහන්සේ කියලා තියෙන්නේත් තමන් ගිවැරදිව ගිහන්න ගිවැරදි දේ කරන්න ගිවැරදි ප්‍රතිඵල ලබාගන්න කියලයි. එහෙම නැති වුණාම තමයි දේවාල වලට ගිහින් පොල් ගහන්නයි බෝධි වලට පැත් ඉතිහිතයි වෙන්නෙ.

දෙමාපියන් තමන්ගෙ ආගමික මධ්‍යස්ථාන වලට ගිහින් තම දරුවන්ගේ අනාගතය වෙනුවෙන් ආශීර්වාදයක් ලබා ගැන්න එකයි විද්‍යා ගණිත ගුරුවරු සිසු සිසුවියන් කැටුව දේවාල කරා ගොස් තමන්ගේ ශිෂ්‍යන්ගේ ප්‍රතිඵල සාර්ථක කරදෙන්න කියලා පොල් ගහන එකයි අනෙම මාර වෙනසක් තියෙනවා කියලා වූව මල්ලිට ගිහෙනවා.

තිකං ගිහන්න පත්පලකට ගියා. හාමුදුරුවන් හමුවුණා. අශීර්වාද අරගන්න. බෝධිය ළඟට ගියා පැත් එකක් දැමීමා. ආවා. ඒක ආගම හාමුදුන දෙයක්.

ඒත් ගුරුවරයෙක් තමන්ගෙ ශිෂ්‍යයන් පිරිවරාගෙන දේවාලයක් ඉස්සරහට ගිහිල්ලා පොල් ගහලා දෙවියන්ගෙන් ආශීර්වාද ඉල්ලෙනකොට ඇතිවන හැගීම මොකක්ද? ඊටත් එකා ආ දේවාලෙ කපුටා ආවේයෙන් "ගුරා මෙහෙට්ට .. ගහපිය පොල් .." කියලා අර ශිෂ්‍යයන් හා දෙමාපියන් ඉස්සරහ කිව්වම? පියසු පියසු. පියසු හැදෙන්නැද්ද මේවා අහනකොට?

ගුරුවරයකුට තමන් ගිවැරදි ලෙස දැමුම ශිෂ්‍යයන්ට දුන්න කියලා විශ්වාසයක් තියෙන්නෙ මිනෙ. තමන් හරියාකාරව ඉගැන්වුව නැති නිසා තමයි තමන්ගෙ ගෝලයන් විනාගෙන් සමන් කරවන්න දෙවියන්ගෙන් ඉල්ලන්න වෙන්නෙ. මෙහෙම ගුරුවරු ගැන ලංකාවේවුටත් මො නම් අහල නැහැ. මෙයාලගෙන් ඉගෙනගන්න ළමයි න්ට දෙවියන්ගෙන් ඉගෙනගන්න ළමයි.

මිනිසෙක්

තැලි පොඩි වන දෑයේ මිනිසුන් යොමා නිවහල් මාවතේ දිලි තරුවක ලෙසේ එබියෙන් රැඳී හදවත් නුබ ගැබී කුලී මරුවන් විශාල වෙස්ගෙන නසා දැමුවත් නුබ මෙසේ පැලී කළුවත් පියේ රතුමල් නුබී නමින් ගෙට මේ බිමේ

මම ඔහු අදහන කෙනෙක් නෙවෙයි. ඔහුගෙ දේශපාලන පක්ෂයට අයිති කෙනෙකුත් නෙවෙයි. ඒත් මේ මිනිසා කෙරෙහි මගේ හිතේ ඇත්තේ සහෝ දරුවන්ගෙ ගෞරවයක්.

ගෞරව කළ යුත්තාට ගෞරව කළ යුතුයි. ඔහු විට කළ මමත් මගෙහි මගේ බොහෝ ධූතියෝද මතුරෙද තමන්ගෙ මමත් කරමින් ඉන්නවා. ඒ ගමනේදී අතිම වුණා දේ බොහෝ නමුත් ලබාගත් දේත් බොහෝයි.

මම ඔබට ගිය නමා ගෞරව කරනවා.

වේදනාවෙන් ලියන සටහනක්

මේ සටහන ලියන්නෙ ලොකු වේදනාවකි ගිහේ තද කරගෙන. මේ පුංචි මල් කැකුළු අප හැර ගියේ තවත් රස අනතුරක් හේතුවෙන්. ඇගේ අවමංග්‍රහයට සහගාති වුණා හැරගෙන ගිහේ වල කියැවුණේ ඇසුණේ එකම පැහැයක්.

ඇයි මෙහෙ දේවල් වෙන්න?

පසුගිය කාලය පුරා සිදුවන රස අනතුරු පිලිබද සංඛ්‍යා ලේඛනා බැලුවහම ජේන දෙයක් තමයි මේ බොහෝ අනතුරු වලට ආධිපාතිකයන් පදවුපු මෝර් රට මල් වේලා තියනවා කියන එක. මට ගිහෙන හැටියට මේකට හේතුව අපි අපේ වාහන කෙරෙහි දක්වන අඩු සැලකිල්ල තමයි. විශේෂයෙන් වාහනයක වැදගත්ම අංගයක් වන ටයර කෙරෙහි අපි දක්වන්නෙ ඉතාමත්ම නොදැනුවත්කම.

ගෙවී ගිය ටයර සහිතව ධාවනය කරන වාහන කොපමණ ප්‍රමාණයක් අපේ ගිහවතුන් ළඟ තියෙනවද? දුටුව දුටුව කට්ට ගිහින් තට්ට පැදුණාට පස්ස පොලිසියෙන් බේරෙන්න ඕන නිසා අඩු දුලඳකට පරණ ටයර දාගන්න අය කොයි තරම් ඉන්නවද? ඇත්ත. එහෙම කරන්නෙ අලුත් ටයර් දාගන්න සල්ලි හැකි නිසා තමයි. ඒත් ඒ ක්‍රියාවෙන් ආවර්තන පුළුවන් පාඩුව මිල කරන්න කවදාවත් බැරවෙයි.

අනෙක් අතින් එවන් වාහන දුර ගමන් සඳහා යොදා ගැනීම ගැනත් හැටහ හැටහ ගිහන්න ඕන. අධික වේගයෙන් වාහන පැදවෙන මේ රටේදී අපේ ආරක්ෂාව ගැන අපි නිතරම ගිහන්න ඕන. දුර ගමනක් යන්න කලින් අපේ වාහනයේ ටයර් පරීක්ෂා කරන එක අනිවාර්යයකම කරන්න අපේ සෑම දෙනාම පුරුදු වෙන්න ඕන.

සමහර විට අලුතින්ම දැමූ අලුත්ම ටයරයක් වුණත් පුපුරලා යන්න පුළුවන්. ඒත් එහෙම වෙන්න තියෙන ඉඩකඩ හරිම අඩුයි.

මම නම් දුර ගමන් යනකොට ටේස් යන වාහන වලට ඉඩ දිලා මගේ පාඩුවේ හෙමින් වාහනය පදවන්න පුරුදු වෙලා ඉන්නවා. මට පහසු වේගයකින් හෙමින් යැද්දී සම්බන්ධ ආපදාවක් වුණත් වාහනය පාලනය කරගන්න මට හැකිවේවි කියලා මම ගිහනවා. හෙමින් ගමන කොහොමටත් ඇගට ගුණයි.

මෙවන් දුරගත නොහැකි වෙන්නීම් අවම කරගන්න අපි උත්සාහ කරන්න ඕන.

චූරි මල්ලි

A graphic box containing the Sinhala text 'වලංගු අයිති පත්තර අතර කියවන්නට ඇති පත්තරයක්' (A valid passport for reading in Sinhala) and a small illustration of a person reading a book.